

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoP/19/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818205669
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818205669.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej vo veci starostlivosti o maloletého R. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, dieťa rodičov L. F., nar. XX.X.XXXX, t. č. bytom C., ul. W. č. XX/XX a U. Q., nar. X.X.XXXX, t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Dubnica nad Váhom, Dukelská štvrť č. 941/10, o zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. januára 2019 č. k. 7P/59/2018-73, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh otca na zníženie výživného k maloletému R. Q., nar. XX.XX.XXXX. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že otec dieťaťa sa návrhom zo dňa 05.12.2018, domáhal zníženia rozsahu svojej vyživovacej povinnosti k maloletému R., nar. XX.XX.XXXX, s účinnosťou odo dňa podania návrhu na sumu 25,- eur mesačne, naposledy určenej rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 5P 16/2014-85 zo dňa 09.07.2014 sumou 100,- eur mesačne. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 13P/120/2008-11 zo dňa 21.05.2008 schválil uzavretú rodičovskú dohodu, podľa ktorej maloletý R. zostal v osobnej starostlivosti matky a otcovi bol určený rozsah vyživovacej povinnosti sumou 2.000,- Sk mesačne. Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 5P 16/2014-85 zo dňa 09.07.2014, zmenil rozsudok č. k. 13P 120/2008-11 zo dňa 21.05.2008 tak, že vyživovaciu povinnosť otca k maloletému R., zvýšil s účinnosťou od 01.08.2014 zo sumy 2.000,- Sk na sumu 100,- eur mesačne. Od doby rozhodnutia súdu vo veci č. k. 5P 16/2014 otec dieťaťa bol zamestnaný u nasledovných zamestnávateľov: od 15.12.2015 do 25.04.2016 u L., s.r.o. U., od 05.01.2016 do XX.XX.XXXX u K. P. M., s.r.o. M., od 01.02.2016 do 02.02.2016 u A. B. G. nad M., od 09.03.2016 do 21.03.2016 u D. SK, s.r.o. U., od 3.8.2016 do 26.8.2016 u B. XX, s.r.o. U., od 14.12.2016 do 21.12.2016 u L. U., B.. účinnosťou od 24.3.2016 bolo otcovi dieťaťa udelené živnostenské oprávnenie, s predmetom podnikania: prípravné práce k realizácii stavby. Podľa vyjadrenia Daňového úradu Trenčín, pobočka Prievidza za rok 2016 dosiahol príjem vo výške 18.000,- eur a výdavky predstavovali 5.040,- eur (č. l. 74 spisu 2T 28/2018). Vo výpise zo živnostenského registra je uvedené, že podnikateľskú činnosť ukončil ku dňu 22.2.2018. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 2T 28/2018-141 zo dňa 13.8.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.08.2018, bol otec dieťaťa uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy k maloletému R., podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona a odsúdený k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky a 3 mesiace s tým, že zároveň došlo k zrušeniu výroku o treste, ktorý mu bol uložený v konaní vedenom na Okresnom súde

Prievidza č. k. 2T/101/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad. Z rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 2T 101/2017-494 zo dňa 17.01.2018 vyplýva, že otec dieťaťa bol uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody, z pokračovacieho zločinu lúpeže, z pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania a z pokračovacieho zločinu znásilnenia. V odpovedi na lustráciu v ZVJS je uvedené, že výkon trestu odňatia slobody sa otcovi dieťaťa na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 2T/28/2018-141 zo dňa 13.08.2018 končí dňa 02.04.2021. Podľa vyjadrenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, Dukelská štvrť č. 941//10, Dubnica nad Váhom, otec dieťaťa od 18.09.2018 je zaradený do pracovného procesu na pracovisku vnútornej prevádzky ústavu: Kuchyňa odsúdených, kde pracuje ako kuchár. Za mesiac september 2018 dosiahol netto mzdu 87,07 eur, za október 2018 193,90 eur a za november 2018 198,85 eur. Zo mzdy sú mu však vykonávané zrážky, titulom výživného (aliquotná časť) a ostatné zrážky. Z výpovede otca zistil, že mu pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletému A., nar. XX.XX.XXXX, na výživu ktorého bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 12P 16/2017-50 zo dňa 22.05.2017 zaviazaný platiť sumu 50,- eur mesačne. Výživné za neho platí jeho matka. Podľa správy o prešetrení rodinných pomerov, matka na maloletého R. poberá náhradné výživné, pričom z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, Dukelská štvrť 941/10, Dubnica nad Váhom jej je poukazované výživné maximálne vo výške 40,- eur mesačne. Jej náklady na bývanie predstavujú sumu 100,- eur plus 150,- eur mesačne. Z odpovede na lustráciu na katastrálnom portáli, rodičia dieťaťa nie sú evidovaní ako vlastníci stavieb alebo pozemkov. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 62 ods. 1, ods. 2, 3, 4, 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1, ods. 3 Zákona o rodine. Uvedol, že z ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva, že dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Ustanovenie § 231 Civilného sporového poriadku pritom výslovne umožňuje zmenu rozsudku odsudzujúceho na plnenie v budúcnosti zročných dávok, avšak len ak sa podstatne zmenili okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie dávok. Z ustanovenia § 75 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva aj princíp potenciality príjmov ako inštitútu, ktorý ochraňuje záujmy oprávneného. Súd je povinný hodnotiť nielen reálne dané pomery povinného, ale aj tie, ktoré by mohli za určitých okolností existovať. Na tento účel bola do nášho právneho poriadku zavedená zásada potenciality príjmov, ktorá má prednosť pred princípom fakticity. Objektom prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona, je nárok na výživu, pokiaľ je založený na ustanoveniach Zákona o rodine. Ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozhodnutia, otec dieťaťa bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 2T/28/2018-141 zo dňa 13.08.2018, uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy k maloletému R., podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona a odsúdený k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky a 3 mesiace. Z výroku rozsudku č. k. 2T 28/2018-141 zo dňa 13.08.2018 vyplýva, že otec dieťaťa sa úmyselne vyhýbal plneniu vyživovacej povinnosti tým, že väčšinu obdobia bol nezamestnaný, neevidovaný ako uchádzač o zamestnanie a keď sa zaradil do pracovného pomeru, bol s ním rozviazaný, pretože zamestnávateľ nebol spokojný s jeho pracovnou morálkou, alebo sám požiadal o skončenie pracovného pomeru, že i odmietal pracovať na základe pracovnej zmluvy, lebo boli proti nemu vedené exekučné konania. Ak sa rodič zbavil svojím úmyselným konaním, pre ktoré bol odsúdený k trestu odňatia slobody, objektívnej možnosti plniť si svoju vyživovaciu povinnosť, nemožno túto skutočnosť pričítať na ťarchu dieťaťa, ktoré má právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť (čl. 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd). Opačný výklad ustanovenia § 75 ods. 1 Zákona o rodine, by mohol viesť k extrémnemu dôsledku, podľa ktorého by sa rodič úmyselným trestným činom voči maloletému dieťaťu prípadne k druhému z rodičov, s následným odsúdením k trestu odňatia slobody, po právoplatnom odsúdení zbavil alebo mohol zbaviť vyživovacej povinnosti k svojmu maloletému dieťaťu. Otec dieťaťa sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, pre úmyselnú trestnú činnosť (zanedbanie povinnej výživy). Na skutočnosť, že vo výkone trestu dosahuje príjem, z ktorého nie je schopný platiť výživné na maloletého R. vo výške 100,- eur mesačne, nie je možné prihliadať. V prípade, ak by sa otec dieťaťa nedopustil úmyselnej trestnej činnosti a k plneniu pracovných povinností pristupoval zodpovedne, mohol by vykonávať prácu kuchára (ktorú vykonáva aj v ústave na výkon trestu odňatia slobody), avšak s príjmom od 480,- eur do 1.200,- eur mesačne. Otec dieťaťa má skúsenosti i s výkonom práce operátor výroby. I takéto pracovné miesto je na trhu práce voľné. Ponúka ho spoločnosť F., a.s. R. F. s príjmom do 700,- eur mesačne, pričom ide o viacero voľných pracovných miest na tejto pozícii. Z príjmu, ktorý by dosahoval za výkon práce kuchára, kuchára - čašníka, pomocného kuchára alebo operátora výroby, by bol schopný plniť si riadne svoju vyživovaciu povinnosť k maloletému R. (100,- eur mesačne), ale i k maloletému A. (50,- eur mesačne) a uspokojovať svoje základné životné potreby. Súd pri rozhodovaní vo veci, aplikoval zásadu potenciality príjmov. Bez povšimnutia súd pritom nemohol ponechať skutočnosť, že od doby posledného rozhodnutia o rozsahu vyživovacej povinnosti, maloletý

R. je o štyri a pol roka starší, navštevuje už 2. stupeň základnej školy, venuje sa športovej činnosti, došlo k nárastu nákladov na jeho výživu (strava, oblečenie, obuv, cestovné, hygienické a kozmetické a školské potreby, športové oblečenie a obuv). Plnenie vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu, je pritom jeho prvoradou povinnosťou. Matka len zo svojho príjmu, by nebola schopná uhradiť všetky odôvodnené potreby maloletého R., vrátane bývania, keďže má i ďalšiu vyživovaciu povinnosť a i vlastné životné potreby. Súd prvej inštancie vyhodnotil možnosti a schopnosti otca (aplikácia zásady potenciality príjmov), odôvodnené potreby maloletého R. a dospel k záveru, že návrh o zníženie výživného nie je opodstatnený, preto ho zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletého dieťaťa. Uviedol, že pri rozhodovaní vo veci súd vychádzal zo skutočností, ktoré predovšetkým vyplývali a boli uvedené v rozsudku sp. zn. 5P/16/2014, ako aj z dôvodov uvedených v trestnom rozsudku sp. zn. 2T/28/2018. Listinné dôkazy a skutočnosti, ktoré vyplynuli predovšetkým z rozsudku sp. zn. 5P/16/2014 bral ako skutočnosti aktuálne, napriek tomu, že išlo o dôkazy zabezpečené pre piatimi rokmi. Pri rozhodnutí na pojednávaní súd len oboznámil správu ÚVTOS Dubnica nad Váhom a vychádzal tiež z tvrdení uvedených matkou dieťaťa. Dôvodil, že návrh podal preto, lebo jeho momentálne možnosti, pokiaľ ide o plnenie výživného sú počas výkonu trestu limitované možnosťami, ktoré zariadenie ponúka. Konštatovanie súdu o vyhodnotení možností a schopností otca maloletého považuje za všeobecné a bez bližšieho odôvodnenia, Mal za to, že len samotné konštatovanie, že tento stav bol ním zavinенý, nemôže byť dôvodom na ponechanie výživného tak, ako bolo stanovené na sumu 100,- mesačne. Súd podľa názoru otca maloletého nezistil dostatočne skutkový stav a z dôkazov, ktoré oboznámil dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na nové konanie.

3. Matka maloletého Damiana sa k odvolaniu otca písomne nevyjadřila.

4. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca uviedol, že zotrváva na svojich vyjadreniach z pojednávania, ktoré sa konalo dňa 29.01.2019 na Okresnom súde v Prievidzi. Konštatoval, že zníženie vyživovacej povinnosti otca nie je v záujme maloletého.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 65 a § 66 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že návrh otca na zníženie výživného k maloletému R. (ďalej len „maloletý“) nebol opodstatnený, a preto ho zamietol. Súd prvej inštancie zistil, že otec dieťaťa sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselnú trestnú činnosť (zanedbanie povinnej výživy). Konštatoval, že v prípade, ak sa rodič zbavil svojím úmyselným konaním, pre ktoré bol odsúdený k trestu odňatia slobody, objektívnej možnosti plniť si svoju vyživovaciu povinnosť, nemožno túto skutočnosť pričítať na ťarchu dieťaťa, ktoré má právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. V danej veci preto aplikoval zásadu potenciality príjmov. Z príjmu, ktorý by otec dosahoval za výkon práce kuchára, kuchára - čašníka, pomocného kuchára alebo operátora výroby (od 480 eur do 1200 eur), súd zistil, že otec maloletého by bol schopný plniť si riadne svoju vyživovaciu povinnosť k maloletému R. (100,- eur mesačne), ale i k maloletému A. (50,- eur mesačne) a uspokojovať svoje základné životné potreby.

7. Odvolací súd považuje tento právny záver súdu prvej inštancie za správny a v celom rozsahu sa stotožňuje aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam otca uvádza nasledovné:

8. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že naposledy bola vyživovacia povinnosť otca k maloletému upravená rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 5P 16/2014-85 zo dňa 09.07.2014, ktorým súd zmenil rozsudok č. k. 13P/120/2008-11 zo dňa 21.05.2008 tak, že zvýšil vyživovaciu povinnosť otca k maloletému R., s účinnosťou od 01.08.2014 zo sumy 2.000,- Sk na sumu 100,- eur mesačne. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 2T/28/2018-141 zo dňa 13.08.2018, ktorý nadobudol

právoplatnosť dňa 16.08.2018, bol otec dieťaťa uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy k maloletému R., podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona a odsúdený k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky a 3 mesiace.

9. V prípade, keď má súd rozhodovať o návrhu na zníženie výživného podľa ust. § 78 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine, musí porovnávať pomery na strane osoby oprávnenej a povinnej, ktoré existovali v čase vydania predchádzajúceho rozhodnutia s pomermi, ktoré sú dané v období, na ktoré sa zníženie výživného má vzťahovať. Posúdenie opodstatnenosti návrhu na zníženie výživného pre mal. dieťa je vecou voľnej úvahy súdu a závisí od možností a schopností osoby povinnej výživou a od odôvodnených potrieb osoby oprávnenej na výživné. Súd je v rámci tohto konania povinný objasniť skutočný stav vecí v zmysle § 35 CMP a na základe zisteného stavu vykonať porovnanie pomerov účastníkov v čase poslednej úpravy výživného s pomermi v súčasnej dobe.

10. Z porovnania pôvodných pomerov existujúcich v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o zvýšení výživovacej povinnosti (rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 5P/16/2014-85 zo dňa 09.07.2014) s novými pomermi na strane povinného je zrejmé, že otec maloletého bol v čase rozhodnutia súdu o zvýšení výživného nezamestnaný a nebol evidovaný na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny. Po vydaní tohto rozhodnutia bol otec zamestnaný u viacerých zamestnávateľov - L., s.r.o. U., K. P. M., s.r.o. M., D. SK, s.r.o. C., na základe uzavretej pracovnej zmluvy zo dňa 13.12.2016 pracoval na pozícii kuchár a od 24.03.2016 bolo otcovi dieťaťa udelené živnostenské oprávnenie. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o zvýšení výživného vychádzal z potenciality príjmov otca maloletého. V súčasnosti je otec vo výkone trestu odňatia slobody (rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 2T/28/2018-141 zo dňa 13.08.2018, právoplatný dňa 16.08.2018), pričom otec je od 18.09.2018 zaradený do pracovného procesu na pracovisku vnútornej prevádzky ústavu Kuchyňa odsúdených, kde pracuje ako kuchár. Maloletý v školskom roku 2018/2019 navštevuje 8. ročník základnej školy.

11. Otec vo svojom odvolaní poukázal na to, že na jeho strane došlo k zmene v súvislosti s tým, že je vo výkone trestu odňatia slobody, kde je zaradený do pracovnej činnosti, z ktorej dosahuje čistý príjem 40 eur mesačne. Namietal aj to, že listinné dôkazy a skutočnosti, ktoré vyplynuli predovšetkým z rozsudku sp. zn. 5P/16/2014 bral súd prvej inštancie ako skutočnosti aktuálne, napriek tomu, že išlo o dôkazy zabezpečené pre piatimi rokmi.

12. Ako je uvedené vyššie a ako vyplýva aj z odpovede na lustráciu v ZVJS, otec maloletého bol odsúdený na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 2T 28/2018-141 zo dňa 13.08.2018, pričom výkon trestu odňatia slobody sa otcovi maloletého končí dňa 02.04.2021. Súd je podľa § 193 CSP takýmto rozhodnutím viazaný. Z obsahu napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by súd neposudzoval aktuálne majetkové pomery povinného rodiča porovnaním pôvodných pomerov v čase, kedy bola naposledy určená výživovacia povinnosť k maloletému a v čase, kedy súd o znížení výživovacej povinnosti rozhodoval. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z tohto rozhodnutia, tak to bolo len v súvislosti s posúdením potenciality príjmov otca maloletého, keďže po riadne vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že majetkové pomery otca maloletého je potrebné posúdiť v zmysle tejto zásady. Námietku otca ohľadne toho, že súd nevychádzal z aktuálnych dôkazov preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

13. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

14. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva princíp potenciality príjmov, ktorý je inštitútom výrazne ochraňujúcim záujmy oprávneného a umožňuje súdu hodnotiť nielen životné okolnosti a pomery povinného, ktoré sú reálne dané, ale aj tie, ktoré by za určitých podmienok mohli existovať. Okolnosťou, pre ktorú súd vychádza z princípu potenciality je podľa záverov aplikačnej praxe aj výkon trestu odňatia slobody za trestný čin zanedbania povinnej výživy, keď sa vychádza z toho, že práve výkon trestu z tohto dôvodu by nemal byť pre páchatel'a výhodou, a preto pri kvalifikácii treba vychádzať z možných zárobkov ako správne uviedol aj súd prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje na závery rozsudku

Najvyššieho súdu SR z 20.02.2019, sp. zn. 3 Cdo/236/2018, v ktorom okrem iného súd konštatoval, že pokiaľ sa rodič svojím zavineným konaním, pre ktoré mu bol uložený trest odňatia slobody, zbavil objektívnej možnosti plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému, nie je možné túto skutočnosť pričítať na ťarchu oprávneného.

15. Pri posudzovaní pomerov otca maloletého je preto potrebné vychádzať z potenciality jeho príjmu bez ohľadu na skutočnosť, že je otec vo výkone trestu odňatia slobody a skutočnosti, že jeho zárobkové možnosti sú limitované zárobkovými možnosťami, ktoré ústav na výkon trestu odňatia slobody odsúdeným ponúka, ako namietal otec vo svojom odvolaní, keďže vo výkone trestu je otec maloletého v dôsledku vlastného zavineného konania, ktoré ho nemôže zbaviť vyživovacej povinnosti a ani nijak obmedziť jeho vyživovaciu povinnosť k maloletému. Keďže bol otec maloletého v minulosti zamestnaný na pracovných pozíciách kuchár (na výkon ktorej činnosti je zaradený aj vo výkone trestu odňatia slobody) a operátor vo výrobe, súd prvej inštancie správne vychádzal z potencionálneho príjmu na takýchto pozíciách, ktorý sa podľa zistení súdu prvej inštancie pohybuje v rozmedzí 480 eur - 1200 eur mesačne. Vzhľadom na takýto potencionálny príjem otca a odôvodnené potreby maloletého s prihliadnutím i na ďalšiu vyživovaciu povinnosť otca maloletého, otec maloletého by bol schopný plniť si vyživovaciu povinnosť k maloletému v takom rozsahu ako mu táto bola určená rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 5P/16/2014-85 zo dňa 09.07.2014, t. j. vo výške 100,- eur mesačne. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti zamietol.

16. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 52 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania. V mimosporových konaniach platí zásada, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní platil (§ 49 CMP). Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).